

|

61998J0169

Domstolens Dom af 15. februar 2000. - Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik. - Social sikring - Finansiering - Den lovgivning, der skal anvendes. - Sag C-169/98.

Samling af Afgørelser 2000 side I-01049

Sammendrag

Parter

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende - ligebehandling - en medlemsstat opkræver et »generelt socialsikringsbidrag« for personer, der er bosat i den pågældende stat, men som arbejder i en anden medlemsstat - ulovligt

(EF-traktaten, art. 48 og 52 (efter ændring nu art. 39 EF og 43 EF); Rådets forordning nr. 1408/71, art. 13)

Sammendrag

\$\$En medlemsstat, som opkræver et »generelt socialsikringsbidrag«, hvis provenu tilfalder organer, der administrerer ydelser ved alderdom, til efterladte, ydelser i anledning af sygdom samt familieydelse, af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i den pågældende stat, men som arbejder i en anden medlemsstat, og som i medfør af forordning nr. 1408/71 ikke er omfattet af bopælsstatens socialsikringslovgivning, undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til forordningens artikel 13 samt traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF).

Når et sådant bidrag anvendes specifikt og direkte til finansiering af socialsikringsordningen i den pågældende stat, er det omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 og udgør et bidrag, der er omfattet af det i forordningens artikel 13 fastsatte forbud mod dobbelt bidrag samt af ovennævnte traktatbestemmelser, som denne artikel tilsigter at gennemføre.

Denne konstatering afkræftes hverken af den omstændighed, at betalingen af bidraget ikke giver ret til nogen direkte modydelse i form af konkrete, identificerbare ydelser, af, at det kun har virkning for et begrænset antal arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, eller af, at satsen for bidraget er ringe.

(jf. præmis 31, 34, 35, 37, 38, 45, 46, 48 og domskonkl.)

Parter

I sag C-169/98,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Hillenkamp og H. Michard, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Franske Republik ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og ekspeditionssekretær C. Chavance, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), samt artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), idet den har opkrævet et generelt socialsikringsbidrag af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), D.A.O. Edward, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola

justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 4. maj 1999,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. september 1999,

afsagt følgende

Dom

Dommens præmisser

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. maj 1998 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF) anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), samt artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«), idet den har opkrævet et generelt socialsikringsbidrag ((contribution sociale généralisée, herefter tillige »CSG«) af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

Fællesskabsbestemmelser

2 Artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab

b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

c) ydelser ved alderdom d) ydelser til efterladte e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme f) ydelser ved dødsfald g) ydelser ved arbejdsløshed h) familieydelse.

2. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt samt på ordninger, der pålægger arbejdsgiveren eller rederen forpligtelser med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ydelser.«

3 I artikel 1, litra j), i forordning nr. 1408/71 er udtrykket »lovgivning« defineret som »bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler [i ... enhver medlemsstat] vedrørende de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger, eller de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser«.

4 Samme forordnings artikel 13 bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14 til 17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

b) er en person, der har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område.

...«

Nationale bestemmelser

5 Det generelle socialsikringsbidrag (CSG) blev indført ved finanslov nr. 90-1168 af 29. december 1990 (JORF af 30.12.1990, s. 16367). De relevante bestemmelser vedrørende CSG, som er indeholdt i lovens artikel 127-135, blev indsat i den franske lov om social sikring (code de la sécurité sociale, artikel L. 136-1 - L. 136-9) ved lov nr. 93-936 af 22. juli 1993 om alderspension og sikring af den sociale beskyttelse (JORF af 23.7.1993, s. 10374).

6 CSG påhviler enhver fysisk person, som er skattemæssig hjemmehørende i Frankrig, og opkræves navnlig af sådanne personers erhvervsindtægter og indkomstsurrogater.

7 Som skattemæssig hjemmehørende i Frankrig anses i henhold til artikel 4 B i code général des impôts personer, der har hjemsted eller deres væsentligste opholdssted i Frankrig, personer, der udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i Frankrig som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende - medmindre de godtgør, at der er tale om en bibeskæftigelse - samt personer, hvis centrum for deres økonomiske virksomhed befinder sig i Frankrig.

8 CSG opkræves af indtægter af formue, af afkast af investeringer, af indsatser eller gevinster i forbindelse med spil samt af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, herunder sådanne, der hidrører fra udlandet, med forbehold af internationale dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik har indgået.

9 Ved lov nr. 96-1160 af 27. december 1996 om finansiering af den sociale sikring for 1997 (JORF af 29.12.1996, s. 19369) blev beregningsgrundlaget for CSG udvidet for så vidt angår erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, således at det i vidt omfang blev tilpasset beregningsgrundlaget for bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger. Dette bidrag er omhandlet i en anden dom, som afsiges dags dato i sag C-34/98, Kommissionen mod Frankrig. CSG vedrører således navnlig lønninger, indtægter af selvstændig erhvervsvirksomhed, alders- og invalidepensioner samt arbejdsløshedsydelser.

10 I medfør af artikel L. 136-8 III i code de la sécurité sociale, som affattet ved lov nr. 96-1160, overføres provenuet fra CSG til Caisse nationale des allocations familiales, Fonds de solidarité vieillesse og til de obligatoriske sygeforsikringsordninger.

11 I det omfang der skal betales CSG af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, opkræves bidraget af de organer, som foretager opkrævningen af bidragene til den almindelige sociale sikringsordning, i overensstemmelse med de regler og garantier, der gælder for opkrævning af bidrag til den almindelige ordning for samme gruppe indtægter. Med henblik på reglernes anvendelse er grænsearbejdere blevet anmodet om at lade sig registrere hos de institutioner, som er tilknyttet Union de recouvrement des cotisations de sécurité et d'allocations familiales.

Den administrative procedure

12 Ved åbningskrivelse af 25. november 1994 anmodede Kommissionen den franske regering om at fremsætte sine bemærkninger om, hvorvidt den fandt det foreneligt med fællesskabsretten at opkræve det generelle socialsikringsbidrag (CSG) af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er bosat i Frankrig, men som arbejder i en anden medlemsstat, under hensyn til, at disse personer ikke ifølge forordning nr. 1408/71 er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

13 Ved skrivelse af 22. marts 1995 svarede de franske myndigheder, at de ikke delte Kommissionens opfattelse med hensyn til sammenhængen mellem CSG, der er et socialt bidrag, og anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, navnlig hvad angår bestemmelsen i forordningens artikel 13, hvorefter kun én lovgivning finder anvendelse. Den 28. november 1994 besluttede den franske regering dog med henblik på en lovgivningsændring at indstille den administrative opkrævning af CSG for personer, der modtager erhvervsindtægter og indkomstsurrogater fra udlandet.

14 Kommissionen udsatte som følge heraf sin beslutning om eventuel iværksættelse af traktatbrudsproceduren i henhold til traktatens artikel 169 og anmodede ved skrivelse af 21. marts 1996 de franske myndigheder om at oplyse den om den gældende situation hvad angår dels opkrævningen af CSG for de berørte arbejdstagere, dels de bebudede ændringer.

15 Da Kommissionen ikke fandt den franske regerings svar tilfredsstillende, anmodede den ved skrivelse af 6. oktober 1997 på ny de franske myndigheder om inden en måned at meddele den, hvorledes det forholdt sig med opkrævningen af CSG for de berørte arbejdstagere og med de påtænkte ændringer. Denne skrivelse forblev ubesvaret.

16 Den 16. december 1997 tilsendte Kommissionen de franske myndigheder en begrundet udtalelse, hvori den anførte, at Den Franske Republik havde tilsidesat traktatens artikel 48 og 52 og artikel 13 i forordning nr. 1408/71, idet den anvendte CSG på erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere, som er bosat i Frankrig, men som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske lovgivning om social sikring. Kommissionen opfordrede Den Franske Republik til at efterkomme den begrundede udtalelse inden for en frist på to måneder fra dens meddelelse.

17 Da de franske myndigheder ikke efterkom den begrundede udtalelse inden for den fastsatte frist, har Kommissionen besluttet at anlægge den foreliggende sag.

Søgsmålet

18 Sagen vedrører kun opkrævningen af det generelle socialsikringsbidrag (CSG) i det omfang, dette opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som oppebæres af arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat og skattepligtige i Frankrig af indtægter fra en erhvervsmæssig beskæftigelse, som de udøver eller har udøvet i en anden medlemsstat, og der, som følge heraf, i henhold til forordning nr. 1408/71 er omfattet af den sociale sikringsordning i beskæftigelsesstaten.

19 Efter Kommissionens opfattelse udgør denne opkrævning et dobbelt socialt bidrag, som er i strid såvel med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 som med traktatens artikel 48 og 52.

Klagepunktet om tilsidesættelse af artikel 13 i forordning nr. 1408/71

20 Kommissionen har gjort gældende, at CSG, som har til formål at bidrage til finansieringen af

flere af de sikringsgrene i den franske socialsikringsordning, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71, udgør et socialt sikringsbidrag, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde. Reglerne for bidragets opkrævning og for tvister herom - reglerne herfor er de samme som dem, der gælder for sociale sikringsbidrag - bekræfter, at der er en sammenhæng mellem bidraget og forordning nr. 1408/71. Den omstændighed, at CSG, der opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, i medfør af finanslov nr. 96-1181 af 30. december 1996 (JORF af 31.12.1996, s. 19490) delvis kan fradrages i indkomstskatten, bekræfter yderligere den opfattelse, at bidraget er et socialt sikringsbidrag, der falder ind under forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde.

21 Ved at opkræve CSG af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, oppebærer af en erhvervsmæssig beskæftigelse, de udøver i en anden medlemsstat, handler Den Franske Republik efter Kommissionens opfattelse i strid med reglen i artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvorefter kun én lovgivning finder anvendelse. I forvejen opkræver beskæftigelsesmedlemsstaten nemlig alle de sociale bidrag, som gælder i denne stat, af de samme indtægter, og denne stats lovgivning er den eneste, som finder anvendelse i medfør af nævnte forordnings artikel 13.

22 Den franske regering har gjort gældende, at retten til social beskyttelse er en grundlæggende ret for borgerne. Denne beskyttelse skal ikke blot komme hele befolkningen til gode, men være på et højt niveau, og omkostningerne i forbindelse hermed skal fordeles ligeligt mellem borgerne.

23 Opfyldelsen af dette sidste formål bør efter den franske regerings opfattelse ikke ske ved anvendelsen af en finansiering, der baseres på sociale bidrag, som udelukkende opkræves af arbejdsindtægter, men bidragene bør opkræves af samtlige indtægter. Ligesom det er tilfældet med bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger, der er omhandlet i nævnte dom i sagen Kommissionen mod Frankrig, udgør det generelle socialsikringsbidrag en foranstaltning, der er truffet som led i en stigende skattemæssig finansiering af den sociale sikring.

24 Det generelle socialsikringsbidrag (CSG) bør følgelig på grund af sine kendetegn og sit formål efter den franske regerings opfattelse betegnes som en skat, der falder uden for forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde, og som derfor stadig henhører under medlemsstaternes egen kompetence på budget- og socialpolitikens område.

25 Til støtte for sin opfattelse anfører den franske regering navnlig, at det eneste kriterium for, om der opkræves CSG, er, om den pågældende er skattepligtig i Frankrig eller ej, uanset vedkommendes erhvervsmæssige status i øvrigt eller den sociale sikringsordning, han er tilsluttet. De personer, af hvem der opkræves CSG, modtager endvidere ingen sociale sikringsydelse som modydelse for dette bidrag, hvorimod alle, som er bosat i Frankrig, uanset om de har erhvervsmæssig beskæftigelse eller ej, som følge af deres bopæl kan få udbetalt sociale ydelser, som finansieres af CSG, og som henhører under den nationale solidaritetsordning, dvs. familieydelser og ydelserne fra Fonds de solidarité vieillesse. Hverken reglerne for opkrævningen eller for anvendelsen af provenuet fra CSG udgør noget relevant kriterium for anvendelsen af princippet om, at kun én lovgivning skal anvendes.

26 Den franske regering har endvidere anført, at forordning nr. 1408/71 ikke indeholder nogen definition af udtrykket »sociale bidrag« og overlader det til medlemsstaterne selv at fastlægge reglerne for udformningen og finansieringen af deres sociale sikringsordninger.

27 Når den i Danmark gældende ordning til finansiering af den sociale sikring, der hovedsagelig betales over skatten, er forenelig med fællesskabsretten, som Kommissionen selv har fremhævet, må det samme ifølge den franske regering gælde for CSG. Ganske vist kunne de pågældende sociale sikringsgrene have været finansieret bl.a. ved en forhøjelse af indkomstskatten, som også skulle betales af de grænsearbejdere, der er bosat i Frankrig. Den Franske Republik har imidlertid

ikke valgt en sådan ordning, som ville mangle »synlighed« i forhold til de skattepligtige og dermed i vid udstrækning ville risikere at forfejle sit mål.

28 Endelig har den franske regering anført, at CSG ikke er en foranstaltning, som har til formål at udligne den omstændighed, at grænsearbejdere ikke er tilsluttet den sociale sikringsordning i Frankrig og derfor ikke ifølge forordning nr. 1408/71 betaler noget bidrag til denne ordning. Satsen for CSG udgør 7,5% af lønnen, mens det samlede beløb for de opkrævede sociale bidrag udgør 42% af de skattepligtiges løn.

29 Det bemærkes, som det fremgår af Domstolens praksis, at den omstændighed, at en arbejdstager pålægges sociale bidrag af den samme løn som følge af, at der anvendes flere nationale lovgivninger på ham, selv om han kun kan være forsikret i henhold til én af disse lovgivninger, indebærer, at han pålægges et dobbelt bidrag, hvilket er i strid med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 (jf. bl.a. dom af 5.5.1977, sag 102/76, Perenboom, Sml. s. 815, præmis 13, og af 29.6.1994, sag C-60/93, Aldewereld, Sml. I, s. 2991, præmis 26).

30 Det er ubestridt, at de personer, som berøres af den foreliggende traktatbrudssag - nemlig de fællesskabsborgere, som er bosat i Frankrig, men som på grund af en erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat ifølge artikel 13 i forordning nr. 1408/71 alene er forsikret efter lovgivningen i beskæftigelsesstaten - ikke blot i medfør af denne medlemsstats socialsikringslovgivning skal betale sociale bidrag af indtægterne fra deres erhvervsmæssige beskæftigelse i denne medlemsstat, men også sociale bidrag - nemlig CSG i den foreliggende sag - i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er bosat, med forbehold af de dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik måtte have indgået.

31 Den franske regerings opfattelse, hvorefter CSG i realiteten er en skat og derfor falder uden for forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og følgelig også uden for forbuddet mod at anvende flere lovgivninger samtidig, kan ikke tiltrædes.

32 Den omstændighed, at et bidrag betegnes som en skat i den nationale lovgivning, udelukker nemlig ikke, at det kan være omfattet af forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og dermed kan være omfattet af reglen om, at der ikke må anvendes flere lovgivninger samtidig.

33 Som Domstolen har fastslået bl.a. i dommen af 18. maj 1995 (sag C-327/92, Rheinhold & Mahla, Sml. I, s. 1223, præmis 15) fastlægger artikel 4 i forordning nr. 1408/71 anvendelsesområdet for forordningens bestemmelser ved udtryk, som viser, at fællesskabsreglerne finder anvendelse på samtlige nationale sociale sikringsordninger. I samme doms præmis 23 præciserede Domstolen, at det afgørende kriterium ved anvendelsen af forordning nr. 1408/71 er den forbindelse, som findes mellem den pågældende bestemmelse og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i forordningens artikel 4, idet denne forbindelse skal være direkte og tilstrækkelig relevant.

34 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, udviser det generelle socialsikringsbidrag (CSG) en forbindelse til lovene til regulering af de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71, som er tilstrækkelig og direkte relevant til, at det kan anses for et bidrag, der er omfattet af forbuddet mod dobbelt bidrag.

35 Som generaladvokaten har anført i punkt 25 og 26 forslaget til afgørelse, anvendes indtægterne fra CSG nemlig - i modsætning til de afgifter, der anvendes til dækning af de generelle udgifter, som påhviler de offentlige myndigheder - specifikt og direkte til finansiering af den sociale sikring i Frankrig, idet provenuet derfra tilfalder Caisse nationale des allocations familiales, Fonds de solidarité vieillesse og de obligatoriske sygesikringsordninger. Formålet med CSG er altså særligt at finansiere de sikringsgrene, som vedrører ydelser ved alderdom, ydelser til

efterladte, ydelser i anledning af sygdom samt familieydelse, som alle er omfattet af artikel 4 i forordning nr. 1408/71.

36 CSG's direkte forbindelse til lovene til regulering af den sociale sikring i Frankrig fremgår endvidere af den omstændighed, som den franske regering selv har erkendt, at bidraget delvis erstatter sociale sikringsbidrag, som hvilede tungt på de lave og mellemstore lønninger, og gør det muligt at undgå en forhøjelse af de gældende bidrag.

37 Denne konstatering afkræftes heller ikke af den omstændighed, at betalingen af CSG ikke giver ret til nogen direkte modydelse i form af konkrete, identificerbare ydelser.

38 Det afgørende kriterium ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1408/71 er nemlig, om bidraget anvendes specifikt til finansiering af en medlemsstats sociale sikringsordning. Spørgsmålet om, hvorvidt der præsteres nogen modydelse i form af konkrete, identificerbare ydelser, er altså uden betydning i denne forbindelse.

39 Under hensyn til de anførte betragtninger må der gives Kommissionen medhold i det første klagepunkt.

Klagepunktet om tilsidesættelse af traktatens artikel 48 og 52

40 Kommissionen har gjort gældende, at de skattepligtige, som er bosat i Frankrig, og som er omfattet af den franske socialsikringsordning, befinder sig i en anden situation end de skattepligtige, som også er bosat i Frankrig, men som har udnyttet deres ret til fri bevægelighed og fri etablering i henhold til traktatens artikel 48 og 52, og som er forpligtet i medfør af forordning nr. 1408/71 til at bidrage til finansieringen af en anden medlemsstats sociale sikringsordning. Den Franske Republik tilsidesætter ligebehandlingsprincippet i henhold til disse bestemmelser, når den ikke tager hensyn til forskellen i denne situation.

41 Heroverfor har den franske regering gjort gældende, at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som oppebærer erhvervsindtægter og indkomstsurrogater i en anden medlemsstat, med hensyn til opkrævningen af CSG befinder sig i en tilsvarende situation som de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der oppebærer sådanne indtægter i Frankrig, hvorfor de førstnævnte ikke forskelsbehandles. For det første er satsen og beregningsgrundlaget for CSG ens for alle, som er bosat i Frankrig, uanset deres nationalitet, og som er skattepligtige af deres indtægter fra udlandet. Efter regeringens opfattelse udgør CSG derfor en integrerende bestanddel af en skatteordning, som er fuldstændig konsekvent over for de personer, der er bosat i Frankrig og som er skattepligtige her. Desuden er CSG omfattet af anvendelsesområdet for de bilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik har indgået, og som giver ret til en skattenedsættelse eller en fritagelse for skat af indtægter fra udlandet med det formål at undgå enhver form for dobbeltbeskatning. Endelig fremhæver den franske regering på ny bidragets ringe størrelse, som siden den 1. januar 1998 har udgjort 7,5% af lønningerne og 6,2% af indkomstsurrogaterne.

42 Vedrørende det anførte bemærkes, at CSG ganske vist gælder ens for alle personer, som er bosat i Frankrig, men at de, som arbejder i en anden medlemsstat, og som i overensstemmelse med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 bidrager til finansieringen af den sociale sikring i denne stat, også er forpligtet, om end kun delvis, til at bidrage til finansieringen af den sociale sikring i bopælsstaten, mens de øvrige personer, som er bosat i Frankrig, alene er forpligtet til at bidrage til ordningen i bopælsstaten.

43 Reglen i artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvorefter kun én socialsikringslovgivning skal anvendes, har netop til formål at afskaffe den forskelsbehandling, som skyldes, at de lovgivninger,

som vil kunne finde anvendelse, helt eller delvis anvendes samtidig.

44 Som det nemlig fremgår af tiende betragtning til forordning nr. 1408/71, har princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse, til formål »i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget på en medlemsstats område«.

45 Det fremgår af det anførte, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 35 i forslaget til afgørelse, at Kommissionen med fremførelsen af dette klagepunkt alene har villet påpege, at Den Franske Republik i relation til traktatens artikel 48 og 52 har gjort sig skyldig i det samme traktatbrud som det, der er fastslået med hensyn til artikel 13 i forordning nr. 1408/71. Da den ordning, der ligger til grund for CSG, indebærer en forskelsbehandling i strid med denne artikel, strider ordningen i samme omfang mod de traktatbestemmelser, som artikel 13 tilsigter at gennemføre. Den således konstaterede forskelsbehandling udgør nemlig en hindring for den frie bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er uberettiget efter artikel 13 i forordning nr. 1408/71.

46 Hvad angår den franske regerings argumentation, hvorefter CSG under alle omstændigheder på grund af de bilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik har indgået, kun har virkning for et begrænset antal af de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er berørt af den foreliggende sag, og hvorefter satsen for det omtvistede bidrag er ringe, er det tilstrækkeligt at fremhæve, at traktatens artikler om den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital efter Domstolens faste praksis udgør bestemmelser, der er grundlæggende for Fællesskabet, og at selv den mindste begrænsning af disse friheder er retsstridig (jf. bl.a. dom af 13.12.1989, sag C-49/89, Corsica Ferries France, Sml. s. 4441, præmis 8).

47 Også Kommissionens andet klagepunkt er derfor begrundet.

48 Det følger af samtlige de foranstående betragtninger, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1408/71 og traktatens artikel 48 og 52, idet den har opkrævet et generelt socialsikringsbidrag (CSG) af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

49 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør den pålægges at betale sagens omkostninger.

Afgørelse

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, og EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), idet den har opkrævet et generelt socialsikringsbidrag af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.